

Arrest

nr. 234 235 van 19 maart 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV XI/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 16 december 2019 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. De broer van uw grootvader langs moederszijde, x, was voor de Iraanse revolutie de woordvoerder van de koning. De neef van uw grootvader was dokter x, een parlamentslid onder het regime van de sjah. U was student binnenhuisarchitectuur aan de universiteit. In uw klas zaten een tweetal leden van het studentencomité, X en X In de maand Azar 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met november/december 2017 in de westerse kalender) werd u voor het eerst meegenomen uit de klas en

ondervraagd door de heer M. (...) van Herasat (de inlichtingendienst aanwezig op de universiteit) en nog twee leden van de Bassij (mobilisatie der verdrukten). Ze vroegen naar de activiteiten van die medestudenten. U had echter geen idee waar zij mee bezig waren. Wat later werd u een tweede keer ondervraagd en kreeg u dezelfde vragen. De derde keer dat u werd ondervraagd, werden vragen gesteld over dr. Bahadori. Toen u 's avonds thuiskwam vertelde u dit aan uw moeder, die erg ongerust was. Uw moeder begon hierop uw reis naar Europa te organiseren. Op 9 of 10/10/1396 (30 of 31/12/2017) was er een demonstratie in de buurt van de universiteit. U ging met twee studiegenoten, A.A. (...) en P.K. (...), kijken wat er gaande was. Op een bepaald moment kwam de Bassij echter de demonstratie uiteenjagen met traangas. U kon snel weglopen. Uw twee vrienden werden echter gearresteerd. U bent meteen bij uw oma ingetrokken, omdat uw moeder bang was dat de autoriteiten u zouden komen zoeken. Twee mannen van Bassij kwamen een tweetal keer langs bij uw ouders om naar uw verblijfplaats te vragen toen u bij uw oma verbleef. U vermoedde dat A. (...) en P. (...) verteld hebben dat u hen vergezelde. Op 22 januari 2018 vertrok u met uw eigen paspoort op legale wijze met het vliegtuig vanuit Iran naar België. Uw moeder had voor u een visum geregeld zonder uw medeweten. Diezelfde dag reisde u door naar België. Uw ouders vergezelden u tot in België, en keerden nadien terug naar Iran. Ook na uw aankomst in België vernam u van uw ouders dat de Bassij nog tweemaal langskwam om naar u te vragen. U vreest bij een terugkeer naar Iran gedood te worden door de Iraanse autoriteiten vanwege uw aanwezigheid bij de betoging.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 18 juni 2017; een kopie van uw shenansameh (geboortboekje) uitgereikt op 20/12/1394 (10/03/2016); een kopie van de shenansameh van uw grootvader, uitgereikt op 15/9/1313 (6/12/1934); een kopie van de melikaart (identiteitskaart) van uw grootvader; een kopie en enkele foto's van de familiestamboom van uw moeders afkomst, waaruit blijkt dat u verwant bent met dr. Bahadori; enkele foto's van dr. Bahadori; de Wikipediapagina van dr. Bahadori, waarop te lezen is dat hij in de gevangenis gezeten heeft; een kopie van uw lessenrooster van aan de universiteit; screenshots van uw Whatsappconversatie met uw vriend N. (...) d.d. 18 december; en een belofte van tewerkstelling van een werkgever in België d.d. 3 februari 2019. Na afloop van het eerste onderhoud maakte u per e-mail op 22 november 2018 nog een aantal opmerkingen over betreffende het onderhoud, namelijk dat uw nationaliteit niet Macedonisch is maar Iraans en dat de taal van het persoonlijk onderhoud Farsi was in plaats van Rom, dewelke inmiddels werden rechtgezet. Daarenboven werd verzocht om de correspondentie in het Frans te ontvangen in plaats van in het Nederlands.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Nadat u door Herasat ondervraagd werd over uw verwantschap met dr. Bahadori, werd besloten dat u Iran zou verlaten (CGVS I p. 8). Uzelf beweerde te vrezen in Iran gedood te worden omdat u aanwezig was bij een demonstratie in de buurt van de universiteit (CGVS II p. 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat aan uw vluchtmotieven geen enkel geloof gehecht kan worden.

Vooreerst dienen een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij de ondervragingen die u onderging tijdens uw lessuren. Zo is het erg bedenkelijk dat u bij het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, met geen woord repte over uw band met dr. Bahadori, ofschoon net de bevraging daaromtrent voor uw moeder de aanleiding vormde om uw vertrek uit Iran te organiseren (CGVS I p. 8, 13). Dat u door de ambtenaar werd afgebroken (CGVS I p. 17), kan niet worden weerhouden, daar u klaarblijkelijk wel de mogelijkheid gekregen heeft nog iets toe te voegen aan uw verklaringen en u nadien zelfs nog een aantal extra verduidelijkingen gevraagd werden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 12 september 2018 vraag 3.8). Voorts bent u niet eenduidig over de plaats waar u ondervraagd werd. Waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal immers stelde dat u naar een ander leslokaal werd gebracht voor de ondervraging (CGVS I p. 10), beweerde u bij het tweede onderhoud dat u naar het bureau van Herasat in de universiteit werd gebracht en dat daar nooit lesgegeven werd (CGVS II p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u volgens uw herinnering enkel gezegd had dat u naar het bureau van Herasat werd gebracht (CGVS II p. 12). Het louter vasthouden aan uw laatste versie van de feiten volstaat echter niet als verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarenboven haalde u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal aan

dat ook H. (...) en K. (...) zelf op regelmatige basis uit de les werden gehaald (CGVS I p. 10). Bij het tweede onderhoud beweerde u dan weer u niet wist of zij ooit ondervraagd werden, doch dat zij nooit in uw bijzijn uit de les werden geroepen (CGVS II p. 5). Bij confrontatie met deze inconsistentie, paste u uw verklaringen aan door te stellen dat zij wel degelijk ondervraagd werden, maar nooit werden weggehaald in uw bijzin (CGVS II p. 12), wat vastgestelde contradictie echter niet opheft en bovendien nog steeds haaks staat op uw eerdere bewering dat het niet de bedoeling was om K. (...) en H. (...) rechtstreeks te ondervragen (CGVS II p. 5). Hoe dan ook is het erg onwaarschijnlijk dat u plotsklaps ondervraagd zou worden over uw familiale band met dr. Bahadori, terwijl niemand in uw familie naar uw weten sinds de val van de sjah ooit problemen heeft ervaren ten gevolge van zijn/haar familieband (CGVS I p. 5-6, 13). Dat u zelfs niet geïnformeerd heeft naar eventuele problemen van familieleden naar aanleiding van jullie band met dr. Bahadori (CGVS I p. 13-14), is in het licht van de drastische wending in uw leven – daar u plots uw land moest verlaten – des meer bevreemdend. U kan dan ook geen verklaring geven voor de wel erg ingrijpende reactie van uw moeder om u meteen het land uit te sturen. Dat u deze reactie normaal zou vinden en er zonder meer van uit zou gaan dat zij gelijk had (CGVS I p. 13), overtuigt dan ook geenszins.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas komt verder op de helling te staan door uw houding na deze ondervragingen. Gelet op het feit dat uw moeder meteen na de laatste ondervraging uw vertrek naar Europa is beginnen organiseren, en u zich aldus van een bepaalde gevisieerdheid door de autoriteiten bewust diende te zijn, is het namelijk uiterst merkwaardig dat u alsnog het risico nam om naar een betoging te gaan (CGVS I p. 15), en dit nog wel uit loutere nieuwsgierigheid om eens iets dergelijks te ervaren en niet uit overtuiging of om daadwerkelijk mee te protesteren (CGVS I p. 15). Bovendien werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende uw verblijfplaats na de betoging. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds de betoging op 9 of 10/11/1396 bij uw oma verbleef (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 12 september 2018 vraag 3.5). Bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u echter aanvankelijk dat u in uw ouderlijk huis verbleven heeft tot de dag van uw vertrek naar Europa (CGVS I p. 4). Later in hetzelfde onderhoud stelde u opnieuw dat u sinds de betoging bij uw grootmoeder verbleef (CGVS I p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring in uw ouderlijke huis te hebben verbleven, vergoelijkte u dat u meende te hebben begrepen dat uw officiële verblijfplaats bedoeld werd (CGVS I p. 8). Deze uitleg volstaat echter niet ter verschoning van vastgestelde tegenstrijdigheid, daar u eerder expliciet gevraagd werd of uw ouderlijke huis het huis was waar u de laatste nacht voor uw vertrek naar Europa overnacht heeft en u affirmatief antwoordde (CGVS I p. 4).

Tot slot overtuigt het geenszins dat u, nadat u gevlucht bent voor de autoriteiten bij de demonstratie, geen enkele informatie meer vernomen heeft van uw twee studiegenoten die u bij de betoging vergezelden, namelijk A.A. (...) en P.K. (...), doch er wel stellig van overtuigd bent dat zij gearresteerd werden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10). Gezien u hun arrestatie louter afleidde uit het feit dat de Bassij daags nadien naar u kwamen informeren (CGVS II p. 10), is het dan ook geenszins aannemelijk dat u op geen enkele manier poogde te weten te komen hoe het uw kompanen is vergaan. Zelfs al zou u schrik hebben dat uw telefonische contactpogingen gecontroleerd zouden worden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10), dan nog kan u geen enkele verschoning geven ter rechtvaardiging van uw nalaten om op indirecte wijze informatie over hen te weten te komen, bijvoorbeeld door naar hen te informeren bij anderen (CGVS I p. 15) of in de media (CGVS II p. 10). Dat u, wanneer doorgevraagd werd over uw nalaten ter zake, plotsklaps aanhaalde dat u wel degelijk bij N. (...) had geïnformeerd naar hen (CGVS II p. 10-11), is dan ook geenszins overtuigend. De achteraf door u neergelegde screenshots van uw Whatsappconversatie met N. (...), waaruit zou blijken dat u op 18 december bij N. (...) informeerde naar A. (...) en P. (...) (document 8 in uw administratieve dossier), kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Dergelijke screenshots zijn immers eenvoudig na te maken. Daarenboven is het erg onwaarschijnlijk dat u tijdens het onderhoud zelf de berichten niet kon terugvinden (CGVS II p. 11), daar eerder ontvangen Whatsappberichten ook offline geraadpleegd kunnen worden. Aan deze door u neergelegde screenshots kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u in het bezit van uw eigen paspoort en op legale wijze Iran heeft verlaten en, ondanks dat uw paspoort gecontroleerd werd, u geen problemen ondervond om het land te verlaten (CGVS I p. 8). Dat u de Bassij geen officieel aanhoudingsbevel jegens u hadden uitgegeven (CGVS II p. 11-12) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat u een dergelijk risico zou genomen hebben, temeer daar de Bassij al tot tweemaal toe bij uw ouders naar u zouden geïnformeerd hebben (CGVS II p. 11).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw relaas.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, nationaliteit en scholing staan immers niet ter discussie. Uw familieband met de neef en broer van uw grootvader, alsook de functies die door hen werden uitgeoefend en de detentie en executie van dr. Bahadori worden evenmin in vraag

gesteld. Dat u hier in België reeds een werkbepoofte ontfing, is niet relevant voor de beoordeeling van uw verzoek. De Whatsappconversatie met N. (...) werd hierboven reeds besproken. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat aan uw verzoek via uw schrijven d.d. 22 november 2018 om de correspondentie in het Frans te krijgen niet kan worden voldaan. Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het onderzoek van een volgend verzoek in dezelfde proceduretaal gevoerd dient te worden als de proceduretaal van het eerste verzoek, in casu het Nederlands. De correcties in verband met uw nationaliteit en de taal van het persoonlijk onderhoud werden inmiddels doorgevoerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende blijkens de stukken in de rechtsplegingsdossiers, waaronder de postbewijzen die worden neergelegd, tegen de bestreden beslissing initieel aangetekend beroep aan bij verzoekschrift van 29 oktober 2019. Omdat deze zending de Raad niet bereikte, diende verzoeker op 12 november 2019 nogmaals hetzelfde beroepsverzoekschrift in per aangetekend schrijven. Aangezien ook deze zending door de postdiensten initieel niet werd bezorgd en de Raad slechts bereikte op 19 december 2019, diende verzoeker op 16 december 2019 andermaal, deze keer zowel per aangetekend schrijven als per fax, hetzelfde verzoekschrift in.

Dit alles heeft tot gevolg dat er voor verzoeker, hoewel hij aldus in wezen slechts één en hetzelfde verzoekschrift indiende tegen één en dezelfde bestreden beslissing, twee dossiers gekend zijn bij de Raad, met name het dossier met het rolnummer RvV 240 680 en het dossier met het rolnummer RvV X. Gezien beide dossiers zowel hetzelfde verzoekschrift als dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp hebben, komt het, met het oog op een goede rechtsbedeling, gepast voor om de twee voornoemde dossiers samen te behandelen. Derhalve worden deze dossiers, gekend onder voormelde rolnummers, samengevoegd.

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Omtrent de ondervragingen die hij tijdens de lesuren onderging, voert verzoeker aan:

“(1) De verzoeker werd inderdaad onderbroken door de officier van DVZ, die hem niet toestond zijn verhaal in detail te blijven vertellen (CGVS I, pp.3, 17). Op het begin van zijn eerste gehoor bij het CGVS, heeft hij verklaard : « Ik heb nog een vermelding ivm het eerste interview op DVZ, er waren eigenlijk twee redenen waarom ik asiel aanvraag en toen ik de 2e reden wou vertellen zeiden ze nee, je mag dat bij het CGVS uitleggen ». (CGVS I, p.3).

Bij DVZ wordt asielzoekers altijd gevraagd om de redenen voor hun vertrek beknopt te motiveren. De verzoeker vertelde wat er vlak voor zijn vertrek is gebeurd (d.i. de betoging). Het is betreurenswaardig dat het CGVS in de praktijk systematisch van mening is dat het ontbreken van informatie in de vragenlijst van de DVZ een betrouwbare indicator is voor een gebrek aan geloofwaardigheid.

Verzoeker wijst er ook op dat hij vóór zijn eerste onderhoud op het CGVS geen advocaat had, dat hij geen Nederlands kon lezen en dat hij zijn vragenlijst van de DVZ dus niet had kunnen herlezen en corrigeren.

(2) Met betrekking tot de plaats waar verzoeker werd ondervraagd, bevestigt de verzoeker dat hij op het kantoor van de Herasat in de universiteit werd ondervraagd. Hij heeft geen twee verschillende versies aangegeven. Hij weet niet waarom het woord « leslokaal » in het gehoorverslag staat. Dat is niet precies wat hij bedoelde en het is waarschijnlijk een verkeerde interpretatie van wat hij zei. Hij wijst erop dat in elke school in Iran en zelfs in andere plaatsen, zoals ziekenhuizen, een veiligheidsdienst/bureau van Herasat is gevestigd. Hij wilde uitleggen dat hij werd opgeroep en naar een ander lokaal van de universiteit gebracht, namelijk het kantoor van Herasat. Deze tegenstrijdigheid gering is en kan worden verklaard door een verkeerde interpretatie of vertaling van de verklaringen van de verzoeker.

(3) In zijn eerste gehoor bij het CGVS heeft de verzoeker nooit gezegd dat H. (...) en K. (...) uit de klas waren geroepen in zijn bijzin. Dit blijkt niet uit het verslag van het eerste gehoor (CGVS I, p.10). Hij zei wel dat jongens die bevriend waren met jongens van het comité vaak uit de klas werden geroepen. Er is dus geen sprake van een tegenstrijdigheid.

(4) In Iran wil de verzoeker duidelijk maken dat het mogelijk is om van alles verdacht te worden. Mensen verdwijnen elke dag om onbekende redenen in Iran zonder dat iemand weet wat ze deden en waarom ze gearresteerd werden. Toen hij zijn moeder vertelde dat hij was ondervraagd, wist zijn moeder dat alles mogelijk was. In Iran kan de geringste verdenking leiden tot een onevenredige en onrechtvaardige veroordeling.

Daarnaast wil de verzoeker aangeven dat hij een groot gezin heeft. Bij het CGVS, heeft hij verklaard « Ik zei niet dat geen van onze familieleden van mijn moeder in de problemen is gekomen, ik zei dat ik er niet van wist. We hebben zo een grote familie en als u de data bekijkt, zit u dat mijn leeftijd bij geen van die data past, dus ik was er niet als er iets gebeurde, misschien zijn er andere mensen die gedood zijn, maar er werd nooit over gesproken, dat weet ik niet » (p. 14 CGVS I)

Hij was oprecht en overdrijft de feiten niet. Hij zei wat hij wist. Daarnaast werd hij niet alleen ondervraagd door de Herasat et de Bassidji over zijn familiale relatie met Dr. Bahadori, maar ook over zijn studentenactiviteiten en zijn relatie met het studentencomité. (« omwille van mijn contact met een paar van de jongens van het comité van de studenten, werk ik opgeroepen door Herasat en Bassij van de universiteit. Ze vroegen mij wat het comité van de studenten doet, wat hun activiteiten waren, ik was alleen bevriend met hen, ze waren mijn klasgenoten (...) de laatste keet dat ze me ondervroegen hadden ze het over doket Bahadori » (p.9 CGVS I)).

Objectieve informatie over de mensenrechtensituatie in Iran toont aan dat studenten vaak willekeurig worden ondervraagd en gearresteerd op basis van valse beschuldigingen (stuk 3). De geringste verdenking kan leiden tot ondervraging en vernederende en onmenselijke behandeling. In het onderhavige geval wordt niet betwist dat verzoekster bevriend was met leden van het studentencomité.

In het algemeen heeft verzoeker veel details gegeven over de wijze waarop de ondervragingen aan de universiteit zijn uitgevoerd. Deze informatie valt samen met objectieve informatie over de behandeling van studenten door Iraanse inlichtingendiensten (stuk 3). De bestreden beslissing isoleerde bepaalde details en vermeende tegenstrijdigheden zonder een globale lezing van zijn verklaringen. Een volledige lezing van zijn het gehoorverslag toont aan dat de verklaringen van verzoeker in het algemeen coherent en spontaan zijn.”

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn houding na de ondervragingen. In dit kader doet hij gelden:

“(1) De verzoeker erkent dat het onverstandig was om naar de demonstratie te gaan. Hij stelde zichzelf geen vragen voordat hij daarheen ging.... Uit het verslag in zijn geheel blijkt dat verzoeker spontaan was en niet heeft getracht een verklaring voor zijn gedrag te bedenken. Er zij ook aan herinnerd dat hij ten tijde van het incident minderjarig was. Dit kan zijn roekeloosheid verklaren.

Hij wil erop wijzen dat hij deelnam aan de demonstratie na zijn lessen op weg naar huis en dat deze werd gehouden voor de universiteit van Teheran. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor dat : « eigenlijk nam ik geen deel aan de desmonstratie, ik riep geen slogans, ik ging alleen een oproep bekijken en zien hoe dat in mekaar zit en dan ineens werden we bestormd, aangevallen door de antirelpolitie » (CGVS I, p.15).

(2) De verzoeker bevestigt dat hij altijd over het huis van zijn grootmoeder heeft gesproken. Ook hier heeft hij geen twee verschillende versies aangegeven. Op de vraag « ik had u daarnet gevraagd of u de laatste nacht voor uw vertrek van bij uw ouders vertrok en u zei van wel, maar nu blijkt dat u bij uw oma verbleef ? », heeft hij antwoord dat « u vroeg waar mijn verblijfplaats was, ik dacht dat mijn verblijfplaats de vaste plaats was waar ik normaal verbleef, maar ik verbleef voorlopig bij mijn oma, ik had hetzelfde adres, mijn ouderlijke huis, maar ik woonde een paar dagen daar » (CGVS I, p. 8). Hij heeft het misverstand daarom gecorrigeerd. Hij bevestigde tijdens het tweede gehoor (enkele maanden later) dat hij in het huis van zijn grootmoeder was.

(3) Verzoeker heeft geen nieuws over de personen die zijn gearresteerd. Hij vroeg naar hen, maar kreeg nooit een antwoord. Het feit dat hij niet weet wat er met hen is gebeurd, kan niet tegen hem worden gebruikt.

Objectieve informatie geeft aan dat de Iraanse veiligheidsdiensten de telefoongesprekken en privéberichten van gezochte personen in de gaten houden (stuk 3). De verzoker zelf verklaarde dat hij bang was om in de gaten te worden gehouden (« uit schrik dat de telefoon afgeluisterd zouden worden heb ook geen contact genomen maar om dezelfde reden hebben zij ook geen contact genomen met on geen van ons weet wat met de anderen gebeurd is » (CGVS I, p.15)). Het kan hem dan ook niet worden verweten dat hij niet heeft willen verifiëren wat er met zijn kameraden is gebeurd.”

Verzoeker gaat verder in op zijn uitreis uit Iran. Hij betoogt:

“Volgens objectieve informatie kon een verrassend groot aantal mensen wier naam op de toezichtlijsten van de regering zou zijn verschenen, door de omslachtige bureaucratie zonder problemen door de deuren van de luchthaven passeren.

(...)

Verzoeker was minderjarig en deed wat zijn moeder hem vroeg. Hij heeft ook verklaard dat : « mijn moeder is de directeur bij een reisbureau en ze heeft voor de tickets, het visum en alles omtrent mijn vlucht naar hier gezorgd »

Verzoekster wijst erop dat het de officiële politie is die de paspoorten op de luchthaven controleert. Het communiceert niet noodzakelijkerwijs met de Bassidji en Herasat.

In Iran zijn er verschillende autoriteiten die niet specifiek met elkaar communiceren.

De Bassij controleren de straat, het publiek, de moraal en regelen hun eigen rekeningen buiten de officiële autoriteiten om. Het is door deze mensen dat mensen om onbekende redenen in Iran verdwijnen zonder dat de overheid een verklaring kan geven. Het zijn deze mensen die de verzoeker vreest. Zij waren degenen die bij de demonstratie aanwezig waren en bleven hem na zijn vertrek zoeken.”

Tevens voert verzoeker aan:

“Bovendien vermelden verschillende informatierapporten ook een gevaar in het geval van de terugkeer van Iraanse asielzoekers die in het buitenland zijn afgewezen (stuk 3) :

(...)

Bij een terugkeer naar Iran na twee jaar is het zeker dat de verzoeker door de politie op de luchthaven zal worden ondervraagd. Het risico is reëel dat hij bij terugkeer minstens enkele dagen wordt vastgehouden, totdat het voor de politie duidelijk is dat hij geen enkele politieke activiteit heeft ondernomen.

Deze kwestie is niet onderzocht door het CGVS. Het aan de verzoeker toegezonden dossier bevat geen algemene informatie over de situatie van de Iraanse staat.

Door geen rekening te houden met alle verklaringen van verzoeker en met informatie over zijn land, heeft het CGVS een onvolledige analyse van zijn dossier uitgevoerd en de in het middel genoemde bepalingen geschonden.”

3.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlage 3).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij problemen kreeg en vreest naar aanleiding van zijn verwantschap met dr. Bahadori en omwille van zijn aanwezigheid bij een demonstratie in de buurt van de universiteit.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dienen een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij de ondervragingen die u onderging tijdens uw lessuren. Zo is het erg bedenkelijk dat u bij het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, met geen woord repte over uw band met dr. Bahadori, ofschoon net de bevraging daaromtrent voor uw

moeder de aanleiding vormde om uw vertrek uit Iran te organiseren (CGVS I p. 8, 13). Dat u door de ambtenaar werd afgebroken (CGVS I p. 17), kan niet worden weerhouden, daar u klaarblijkelijk wel de mogelijkheid gekregen heeft nog iets toe te voegen aan uw verklaringen en u nadien zelfs nog een aantal extra verduidelijkingen gevraagd werden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 12 september 2018 vraag 3.8)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de bewering dat hij werd onderbroken door de ambtenaar van de DVZ en dat deze hem zou hebben verhinderd om één van de twee redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming te vertellen, doet verzoeker namelijk geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze bewering gedane vaststellingen. Uit de inhoud van de vragenlijst kan geheel niet worden afgeleid dat verzoeker zou zijn onderbroken door de ambtenaar. Integendeel kreeg hij net de kans om nog iets toe te voegen en werden hem vervolgens nog extra verduidelijkingen gevraagd. Hoe de opmerking dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS geen advocaat had en daarom geen correcties kon aanbrengen aan de vragenlijst afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande, kan voorts niet worden ingezien. Nog daargelaten dat verzoeker van de vragenlijst een kopie ontving en hij bijgevolg de inhoud, eventueel met de hulp van derden, weldegelijk kon nagaan, kan de correctie die hij wilde aanbrengen blijkens het voorgaande namelijk niet worden aangenomen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts bent u niet eenduidig over de plaats waar u ondervraagd werd. Waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal immers stelde dat u naar een ander leslokaal werd gebracht voor de ondervraging (CGVS I p. 10), beweerde u bij het tweede onderhoud dat u naar het bureau van Herasat in de universiteit werd gebracht en dat daar nooit lesgegeven werd (CGVS II p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u volgens uw herinnering enkel gezegd had dat u naar het bureau van Herasat werd gebracht (CGVS II p. 12). Het louter vasthouden aan uw laatste versie van de feiten volstaat echter niet als verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij herhaalt en bevestigt opnieuw zijn uiteindelijke verklaringen van bij het CGVS. Verder tracht hij te laten uitschijnen dat het woord "leslokaal" dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd neergeschreven waarschijnlijk het gevolg is van een verkeerde interpretatie. Dit kan echter bezwaarlijk overtuigen. Niet alleen waren verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, doch tevens vroeg en ontving verzoeker van de notities van dit persoonlijk onderhoud een kopie op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Dient in dit kader te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. Gezien verzoeker omtrent de voormelde passage in de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passage, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan hij heden niet laten uitschijnen dat ten gevolge van een misinterpretatie ten onrechte het woord "leslokaal" in deze notities zou zijn opgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Daarenboven haalde u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat ook H. (...) en K. (...) zelf op regelmatige basis uit de les werden gehaald (CGVS I p. 10). Bij het tweede onderhoud beweerde u dan weer u niet wist of zij ooit ondervraagd werden, doch dat zij nooit in uw bijzijn uit de les werden geroepen (CGVS II p. 5). Bij confrontatie met deze inconsistentie, paste u uw verklaringen aan door te stellen dat zij wel degelijk ondervraagd werden, maar nooit werden weggehaald in uw bijzin (CGVS II p. 12), wat vastgestelde contradictie echter niet opheft en bovendien nog steeds haaks staat op uw eerdere bewering dat het niet de bedoeling was om K. (...) en H. (...) rechtstreeks te ondervragen (CGVS II p. 5)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en manifest met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum*, eerst bij het CGVS en heden in het onderhavige verzoekschrift, tracht(te) aan te brengen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hoe dan ook is het erg onwaarschijnlijk dat u plotsklaps ondervraagd zou worden over uw familiale band met dr. Bahadori, terwijl niemand in uw familie naar uw weten sinds de val van de sjah ooit problemen heeft ervaren ten gevolge van zijn/haar familieband (CGVS I p. 5-6, 13). Dat u zelfs niet geïnformeerd heeft naar eventuele problemen van familieleden naar aanleiding van jullie band met dr. Bahadori (CGVS I p. 13-14), is in het licht van de drastische wending in uw leven – daar u plots uw land moest verlaten– des meer bevreemdend. U kan dan ook geen verklaring geven voor de wel erg ingrijpende reactie van uw moeder om u meteen het land uit te sturen. Dat u deze reactie normaal zou vinden en er zonder meer van uit zou gaan dat zij gelijk had (CGVS I p. 13), overtuigt dan ook geenszins.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zo hij werkelijk niet wist of zijn familieleden daardoor ooit eerder (mogelijk ernstige) problemen kenden doch hij zelf wel plotsklaps werd gevisieerd omwille van of ondervraagd over zijn band met dr. Bahadori, kon worden verwacht dat verzoeker zich, op het ogenblik waarop hij werd geconfronteerd met deze feiten, minstens zou hebben proberen te informeren over de lotgevallen van of vergelijkbare voorvallen binnen zijn familie. Dit geldt des te meer indien zijn moeder meteen de ingrijpende beslissing nam dat hij het land moest verlaten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas komt verder op de helling te staan door uw houding na deze ondervragingen. Gelet op het feit dat uw moeder meteen na de laatste ondervraging uw vertrek naar Europa is beginnen organiseren, en u zich aldus van een bepaalde gevisieerdheid door de autoriteiten bewust diende te zijn, is het namelijk uiterst merkwaardig dat u alsnog het risico nam om naar een betoging te gaan (CGVS I p. 15), en dit nog wel uit loutere nieuwsgierigheid om eens iets dergelijks te ervaren en niet uit overtuiging of om daadwerkelijk mee te protesteren (CGVS I p. 15).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel erkent hij dat het heel onverstandig van hem was om naar de demonstratie te gaan. Dat hij zich indertijd, in de door hem geschetste omstandigheden en gelet op de beslissing dat hij uit vrees vanwege de autoriteiten het land zou verlaten, louter omdat hij minderjarig was, geen vragen zou hebben gesteld voordat hij naar de betoging ging, is in het geheel niet geloofwaardig. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat van verzoeker, zo hij werkelijk meermaals werd ondervraagd en zo dit zijn moeder ertoe aanzette te beslissen dat hij ten gevolge van het gevaar uitgaande van de autoriteiten het land moest verlaten, kon worden verwacht dat hij het risico zou hebben gemeden om, dit bovendien louter omwille van nieuwsgierigheid en niet vanuit enig engagement, naar een betoging te gaan.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende uw verblijfplaats na de betoging. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds de betoging op 9 of 10/11/1396 bij uw oma verbleef (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 12 september 2018 vraag 3.5). Bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u echter aanvankelijk dat u in uw ouderlijk huis verbleven heeft tot de dag van uw vertrek naar Europa (CGVS I p. 4). Later in hetzelfde onderhoud stelde u opnieuw dat u sinds de betoging bij uw grootmoeder verbleef (CGVS I p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring in uw ouderlijke huis te hebben verbleven, vergoelijkte u dat u meende te hebben begrepen dat uw officiële verblijfplaats bedoeld werd (CGVS I p. 8). Deze uitleg volstaat echter niet ter verschoning van vastgestelde tegenstrijdigheid, daar u eerder expliciet gevraagd werd of uw ouderlijke huis het huis was waar u de laatste nacht voor uw vertrek naar Europa overnacht heeft en u affirmatief antwoordde (CGVS I p. 4).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er namelijk toe de verklaring die hij omtrent het voorgaande gaf bij het CGVS te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot overtuigt het geenszins dat u, nadat u gevlucht bent voor de autoriteiten bij de demonstratie, geen enkele informatie meer vernomen heeft van uw twee studiegenoten die u bij de betoging vergezelden, namelijk A.A. (...) en P.K. (...), doch er wel stellig van overtuigd bent dat zij gearresteerd werden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10). Gezien u hun arrestatie louter afleidde uit het feit dat de Bassij daags nadien naar u kwamen informeren (CGVS II p. 10), is het dan ook geenszins aannemelijk dat u

op geen enkele manier poogde te weten te komen hoe het uw kompanen is vergaan. Zelfs al zou u schrik hebben dat uw telefonische contactpogingen gecontroleerd zouden worden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10), dan nog kan u geen enkele verschoning geven ter rechtvaardiging van uw nalaten om op indirecte wijze informatie over hen te weten te komen, bijvoorbeeld door naar hen te informeren bij anderen (CGVS I p. 15) of in de media (CGVS II p. 10). Dat u, wanneer doorgevraagd werd over uw nalaten ter zake, plotsklaps aanhaalde dat u wel degelijk bij N. (...) had geïnformeerd naar hen (CGVS II p. 10-11), is dan ook geenszins overtuigend. De achteraf door u neergelegde screenshots van uw Whatsappconversatie met N. (...), waaruit zou blijken dat u op 18 december bij N. (...) informeerde naar A. (...) en P. (...) (document 8 in uw administratieve dossier), kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Dergelijke screenshots zijn immers eenvoudig na te maken. Daarenboven is het erg onwaarschijnlijk dat u tijdens het onderhoud zelf de berichten niet kon terugvinden (CGVS II p. 11), daar eerder ontvangen Whatsappberichten ook offline geraadpleegd kunnen worden. Aan deze door u neergelegde screenshots kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij herhaalt, dit stavende aan de hand van algemene informatie, dat hij schrik had dat zijn privécommunicatie in het oog werd gehouden. Hiermee doet hij echter geenszins afbreuk aan de vaststelling dat ook in dit geval van hem mocht worden verwacht dat hij zich, eventueel via derden en op indirecte wijze, nader zou hebben geïnformeerd. De motieven inzake het informeren bij N. laat verzoeker in dit kader ongemoeid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u in het bezit van uw eigen paspoort en op legale wijze Iran heeft verlaten en, ondanks dat uw paspoort gecontroleerd werd, u geen problemen ondervond om het land te verlaten (CGVS I p. 8). Dat u de Bassij geen officieel aanhoudingsbevel jegens u hadden uitgegeven (CGVS II p. 11-12) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat u een dergelijk risico zou genomen hebben, temeer daar de Bassij al tot tweemaal toe bij uw ouders naar u zouden geïnformeerd hebben (CGVS II p. 11)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de luchthavenpolitie 'niet noodzakelijk' communiceert met de diensten die hem zochten, doet er geenszins afbreuk aan dat zijn gedrag, waarbij hij zijn land op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort uit reisde, de nodige risico's met zich bracht. Verzoeker kon er namelijk onmogelijk zeker van zijn dat er jegens hem geen arrestatiebevel werd uitgevaardigd en dat hij op de luchthaven niet zou worden tegengehouden. Uit de informatie die verzoeker in dit kader zelf citeert, blijkt daarbij dat er op de luchthaven weldegelijk een risico bestaat om te worden tegengehouden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

Waar verzoeker daarnaast laat uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst louter ingevolge zijn afwezigheid en zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in het buitenland zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat uit de voorliggende informatie, door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd, niet kan worden afgeleid dat het loutere terugkeren naar en aanwezig zijn in Iran na een verblijf in het Westen in hoofde van verzoeker het risico met zich zou brengen om te worden geviséerd of vervolgd. Dat verzoeker diezelfde mening toegedaan is, blijkt bovendien uit het gegeven dat hij het nodig achtte een fictief vluchtrelaas aan te voeren. Daarenboven liet verzoeker na om van de voormelde vrees eerder gewag te maken. Indien hij dergelijke vrees werkelijk koesterde, mocht worden verwacht dat hij dit eerder zou hebben vermeld. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij bij of ingevolge een terugkeer naar Iran aan wanpraktijken zou dreigen te worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande, is de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Betreffende het verzoek dat verzoeker bij het CGVS indiende om zijn communicatie te ontvangen in het Frans (administratief dossier, stuk 11), kan nog worden opgemerkt dat, blijkens de bijlage 26 in het administratief dossier, overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, werd bepaald dat het Nederlands de taal van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming is. Bijgevolg is het Nederlands overeenkomstig artikel 51/4, § 3 van de

Vreemdelingenwet de taal die bij de procedure voor het CGVS diende te worden gebruikt en werd deze bepaling correct toegepast door het CGVS. De correcties die verzoeker aanbracht in hetzelfde schrijven, werden door verweerder blijkens de stukken van het dossier verder doorgevoerd.

De overige door verzoeker neergelegde documenten en stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoeker niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT